

۳۰). در دوره اصلاحات پس از «مائو»، رهبران چین پی‌درپی تدابیری در پیش گرفتند تا به احیای موقعیت این کشور به‌عنوان یک قدرت جهانی کمک کنند. آنها همچنین به محض روبه‌رو شدن با پیامدهای ناخواسته برخی سیاست‌ها که می‌توانست تحقق این هدف بنیادی را به خطر اندازد، به اقدام‌های اصلاحی روی آورده‌اند (اوربو، ۱۳۹۳: ۱۲۲).

چین در دوره شی جین‌پینگ (به‌عنوان نسل پنجم و جدید رهبری چین) همچنان به سیاست خیزش مسالمت‌آمیز خود پایبند است که هدف آن، حفظ محیط خارجی باثباتی است که برای توسعه اقتصادی بسیار مهم تلقی می‌شود، اما برای رسیدن به چنین هدفی رویه‌های متفاوتی با دهه‌های گذشته در پیش گرفته است. به‌عبارت دیگر این کشور از سیاست دیرپای به‌جامانده از دوران «دنگ شیائوپینگ» مبنی بر «پنهان ساختن قابلیت‌ها و خرید زمان» فاصله گرفته است و در استفاده از قدرت و نفوذ روبه‌رشد چین برای حفاظت و پیشبرد منافع ملی خود و شکل دادن به محیط بین‌المللی مطلوب خارجی، با اطمینان و ابتکار عمل بیشتری حرکت می‌کند (دهقانیان به نقل از زانگ، ۱۳۹۶: ۶۶).

امروز این ایده مطرح است که چینی‌ها به موازات توسعه قدرت اقتصادی و نظامی خود، در جستجوی تقویت منابع قدرت نرم نیز هستند. به اعتقاد شماری از تحلیل‌گران ابتکارهایی همچون «یک کمربند یک راه»، با هدف بهبود تصویر و مشروعیت چین در سطح بین‌المللی مورد توجه قرار گرفته است (Zhang, 2016). باید توجه داشت که چینی‌ها در قالب این ابتکارها منابع مالی کمکی و سرمایه‌گذاری‌های گسترده‌ای را به کشورهای هدف اجرای این طرح ارائه کرده‌اند. بنا بر اعلام چینی‌ها، قرار است حدود یک تریلیون دلار برای اجرای این ابرپروژه تخصیص داده شود.

در ضمن باید توجه داشت که گسترش حضور چین در آفریقا و دیگر کشورهای درحال توسعه از منظر غرب تحولی تهدیدآمیز محسوب شده است و از این منظر چین تلاش کرده است تا از طریق افزایش کمک‌ها به آفریقا، این شرایط را تغییر دهد و تصور تهدیدی که برای غرب در حال شکل گرفتن بوده را تلطیف